

„אני אוהב להיכנס ללוע הארי - כשאני רואה לפני אש אני רץ אינסטנקטיבית קדימה - כזה האופי שלי!“

ומאז נשאר בצבא, אם כי שתי מילחמות — מיבצע קדש ומילחמת ששת הימים — החמיץ, משום ששהה בחו"ל. בצבא הגיע לדרגת אלוף, דרך פיקוד הצפון, גייסות השיריון, פיקוד מרכז, מפקד הכוחות המשוריינים בסיני וראש אכ"א. בין שיחרורו לבין הבחירות לעיריית תל-אביב היה מנהל חברת „האחים מילצ'ו", יבואני כימיקלים. צ'יצ' הכניס סיגנון חדש למערכת-הבחירות לראשות העיר, כשאבק עם האיש החזק במפא"י, יהושע רבינוביץ', בפרחים ובבחורות צעירות, ובסיגנון אישי, אשר היו ההיפך הגמור מהדימוי הציבורי של רבינוביץ'. הבחירות בתל-אביב הוכיחו, כי תושבי העיר ביכרו את הסיגנון שלו, על פני החליפות הכחות והעניבות הלא-אופי-נחיות של רבינוביץ'.

בראיון עם „העולם הזה" היה צ'יצ' זהיר ומחושב. כל שאלה שנשאלה בנוש-אים עדינים, אשר התשובה עליהם עלולה היתה לא לשאת חן בעיני מישהו, נתקלה במשיכת-כתפיים, או ב„אני עדיין לא יודע, איני מוכן להשיב על כך. עדיין מוקדם לדעת.“

חדר ענק שקירו האחד עשוי זכוכית, המשקיף על אלפי גגות תל-אביב. לאורך הקיר, מולו, חלון ענקי של זכוכית, ומאחוריו כדים עתיקים, מדליות ולוחות-כבוד. מאחרי שולחן גדול, נקי מניירות, יושב ראש-העירייה הגדולה ביותר בישראל, תל-אביב — שלמה (צ'יצ') להט.

מזכירות נכנסות מבלי לדפוק על הדלת, ומבקשות חתימה על מיסמך, כשהן מכונות אותו צ'יצ', מראות לו ידיעה פיקנטית שמופיעה בצהרון. הוא מתחכם איתן ודרך-אגב מסמן לאחת מהן לקחת עימה את כוס-התה הריקה, הניצבת על השולחן. „אתה לא תמצא רגיר אחד של אבק בחדר הזה, או בכל חדר אחר אליו אני נכנס. יש דברים, מבחינת הניקיון, שאני רואה, ואף אחד אחר לא רואה. בשביל זה אני יקה", אומר צ'יצ'.

צ'יצ' נולד לפני 47 שנה בברלין, גרמניה. בגיל שש עלה לארץ עם הוריו והת-יישב עימם ברחובות. משך 14 השנים האחרונות הוא מתגורר בשכונת החווילות אפקה, באזור שיפוט בתל-אביב. במילחמת-העצמאות היה מפקד-מלוגה בגיבעת,

„עלייתי על מוקשים

ולמדתי לקח!“

אם כך, אז מה דעתך ההבדל בין ה-אדמיניסטרציה הזאת לבין הקודמת?

אנחנו יותר פתוחים מאשר ההנהלה הקודמת. אני שים רצו ורוצים שינוי, כאן היה שינוי. גוון אחר של העומדים בראש. גיל אחר, מהות אחרת. מיסגרת פור-ליטית אחרת. יש המון ציפיות מאיתנו, ואנחנו עומדים כל הזמן תחת זכוכית מגדלת.

תל-אביב היא העיר המלוכלכת ביותר בארץ, ובין הערים המלוכלכות בעולם. זה גם היה אחד הנושאים במערכת-הבחירות שלך. מה אתם עושים בכיוון הזה?

תל-אביב מלוכלכת. זו עובדה. אני מאמין שאצליח לנקות אותה. למרות הנימה הסקפטית אצל כל מיני אנשים כשאני מדבר על הנושא הזה. לנקות את תל-אביב צריך פי שלושה מ-1800-1600 פועלי-התברואה

אדוני ראש העירייה, קיימת טענה, אולי שכיחה ביותר, כי אתה עוסק יותר ב-בניית הדימוי הציבורי שלך, עליידי מערכת ענפה של פירסום וחספיציבור, מאשר מיופז בענייני תל-אביב. ירדיון טוענים שהפכת בחירת ראש-העירייה לבחירה אישית, ואילו יריביו טוענים שאתה „חולה פירסום" וכי זה בא על חשבון משלמיהמיסים של תל-אביב.

זה לא נכון. פשוט לא נכון. קח, כדוגמה, את הקמת המישמר האזרחי בתל-אביב. אפשר לאמר כי זה מעניין את צ'יצ' כקליפת-השום. אפשר לאמר כי את צ'יצ' לא מעניין אם מחר תהיה פצצה ברחוב דיזנגוף בתל-אביב. אפשר לאמר כי צ'יצ' עשה זאת כדי שיכתבו בעיתונים, כי עמיקם (עמיקם שפירא חובר העירייה) הביא צלם שיצלם את צ'יצ' וזהו. זו לא המוטיבציה שלי. זו לא הדרך שלי. אני לא בנוי כך, ובעיקר לא נבחרתי כך.

ליחסיציבור יש דימוי שלילי בתודעה שלנו. חושך בים „אתה רוצה למצוא חן בדברים שהם לא חלק אורגני ממהותך." אבל לא חושבים בכיוון השני, של בוחר, או נכון יותר לאורח העיר, אפילו אם הוא לא

„אני אוהב את ירושלים, אבל אין בה דופק“

בחר, יש זכות לדעת מה קורה בעיר שלו, מה עושים נבחריו, האם הם עושים בכלל או עושים בסדר.

ומה בדבר טענות האופוזיציה על ש-לקחת רך מישרד-פירסום העולה מאות אלפי לירות?

אריה גלבולם (מנהלו של מישרד-הפירסום אותו לקחה עיריית תל-אביב) הוא לא איש יחסי-הציבור של ראש-העירייה. כל ראש-המחלקה יושב עם גלבולם, כל פעם שהוא צריך להביא משהו לידיעת הציבור. היה אצלי יאיר קוטלר (איש הארץ, ממקורבי צ'יצ'). הוא בא אלי ואמר לי באופן מפורש: „בזמן ההנהלה הקור-דמת הייתי מדבר עם אנשים בעירייה מתחת לשולחן. היה אסור להם לדבר איתי, והיינו קובעים פגישות במיסתרים." אמרתי לו, ואחר כך תורדתי הנחיה מת-אימה: כל עיתונאי יכול לדבר עם כל אחד מעובדי העירייה מתי שהוא רוצה. אני לא יכול להכריח את העובדים לדבר עם עיתונאים, אולם במה שנוגע להנ-הלה אין בעיית.

ומה עם הבחירות?

בבחירות עשיתי שני דברים. אחד: הלכתי לחוגי-בית. שניים: הלכתי אל האנשים ברחוב. היו פעמים

שהייתי בא לחוגיבית, בו היו רק 15 איש. העוזרים שלי אמרו לי: חבל על הזמן, זה יהיה כישלון. חשבתי שטויות, וערכתי חוגיבית מוצלח. במה שנוגע לדחוב, הלכתי אל אנשים. אם זה ב-שכונת שפירא או התיקווה, אם זה על שפת הים, אם זה לערבים ביפו, הלכתי אל כל השכונות. עשיתי את זה אולי אחרת. מדוע החולצות שלי נקיות. מה בעצם עשיתי? איתי, פרחים לאנשים ברחוב. מה רע בבחורות יפות? איפה כתוב שלאזרחי תל-אביב אסור להסתכל על בחור רות יפות?

לעיתים לחצתי את היד והצגתי עצמי. דבר כל כך פשוט וודאי, שהוא אלהי-בית ביחסים בין בני-אדם, גם להתנפלות עלי. אפילו צעקו עלי, במודעה ה-מפורסמת. מדוע החולצות שלי נקיות. מה בעצם עשיתי? הלכתי לאנשים, בני עירי, ואמרתי להם: אני רוצה להיות ראש-עיר כדי לתקן. אני באמת רוצה להיות ראש-עיר, ואני באמת אתקן.

מה דעתך על ראש העיר הקודם, יהור-שוע רבינוביץ, עתה, לאחר שאתה מכהן כבר כראש עיר?

אין לי עדיין ידיעה על רבינוביץ.

„איפה כתוב שאסור לאזרחי העיר להסתכל בבחורות יפות?"

שיש כיום, וכלים, כלים חדשים, מודרניים ומשוכללים. במבט ראשון צריך למעלה מ-60 מיליון לירות לשנה, כדי לנקות את העיר כמו שצריך. אולם ישנם דברים, שאולי לא עולים כסף, שאותם צריך ואפשר לעשות מייד. אם אצליח לגייס בני-נוער שילכו באופן שוטף, ידברו עם אנשים וינסו להסביר להם את חשיבות הניקיון, את החשיבות להפסיק ל-לכלך — או תהיה לנו עיר נקיה.

אני מאמין כי תוך שלוש דבועי שנה עד שנה תהיה לנו עיר נקיה. העיר כבר עכשיו יותר נקיה מאשר לפני כמה חודשים. תעבור בדיזנגוף, ותראה כי הוא יותר נקי אפילו מלפני שבועיים.

וראש-עיר טוב?

ראשית, צריך לאהוב את העיר. ירושלים היא ביר-רת ישראל, ואני אוהב אותה נורא, אבל שם לא מר-גישים את הדופק של מדינת ישראל. כאן, בתל-אביב, עיר תוססת, מרגישים את דופק החיים. בכל מקום ב-עיר אתה מרגיש הכל. אם זה בחנות המכולת, ואם זה ברחוב. כל מה שאתה שומע שם, זה הביטוי לדופק החיים הישראלי, ולכן אני אוהב את העיר.

זה עניין של אופי. במילחמה, רצייתי להגיע לאחד המעוזים שהיו תחת אש. נסעתי בגיפ, עם מפקד די-גבוה. הוא נהג. פיתאום התחילו להפגין אותנו. המפקד עשה לי סימן „בוא נסתכל מכאן!" צעקתי לו: „חס-ושלום. סע קדימה!" כשאני רואה אש, אינסטינקטיבית אני רץ למקום. זה האופי שלי. וככה זה גם בתפקידי כראש-העירייה.